

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxx**

zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., se
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2018, č. j. MV-122996-9/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 7. 2018, čj. OAM-38398-21/CD-2017. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o vydání cizineckého pasu pro nesplnění podmínky uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

v ust. § 114 odst. 6 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o pobytu*“).

Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedl, že ve správním řízení popsal důvody, proč si nemůže opatřit cestovní doklad v domovském státě, neboť mu hrozí odvod do armády, přičemž služba v této armádě je ve zprávách o lidských právech hodnocena jako riziková z důvodů šikany a násilných podmínek (mučení a vražd mimo bojové akce). Namítl, že prožil téměř celý život v České republice, neovládá dostatečně ani arménský jazyk, i z tohoto důvodu by mohl být terčem šikany. Sám se v České republice dostavil na arménskou ambasádu, kde mu bylo řečeno, že předvolán byl k nástupu na vojnu a proto mu nemůže být vydán cestovní doklad. Žalobce zaslal žádost o vydání dokladu na ambasádu písemně, odpověď však neobdržel. Nezbyvá mu tak, než pro nový cestovní doklad vycestovat do země původu, kde bude odveden do armády, v čemž spatřuje ohrožení jeho zdraví a života, a to považuje za důvody na jeho vůli nezávislé. Domnívá se, že rozhodnutí tento zákonný termín nehodnotí ve vztahu ke konkrétním okolnostem žalobce, nesouhlasí s tím, že by porušil nějakou povinnost, když nepředložil písemnou odpověď arménské ambasády, namítá množství ustanovení Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, které tímto postupem podle jeho názoru stát porušuje, nesouhlasí s odkazem na rozsudek zdejšího soudu čj. 6 A 90/2015-34, neboť se týká něčeho jiného. Nesouhlasí dále se závěrem, že by žalovaný odmítl posuzovat dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu, v čemž rovněž velmi obecně spatřuje mnohé porušení Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, přičemž konkrétně poukazuje na svou integraci do české společnosti a neexistenci vazeb v domovském státě (v České republice je od svých devíti let, navštěvuje českou školu, ovládá český jazyk, má zde širší rodinu, z Arménie neutekl před vojenskou službou, ale odjel jako devítileté dítě). Domnívá se, že rozhodnutí je projevem přepjatého formalismu, když matce a sestře doklady byly vydány, namítá, že řízení nebyla společně s ním projednána. Dále namítá, že žádost o povolení pobytu podával dne 29. 1. 2014, kdy mu pobyt nebyl správním orgánem udělen na základě chybné transpozice čl. 4 Směrnice č.2003/109/ES, což v případě žalobce napravil správní soud (rozsudek čj. 6 A 49/2015-66). Pokud by správní orgány postupovaly v souladu s touto směrnicí, bylo by žalobci vydáno příslušné povolení před dosažením jeho zletilosti, případně by pravděpodobně měl i české občanství.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž v důvodech uváděl obsahově tytéž argumenty, jako v žalobou napadeném rozhodnutí.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svých závěrech, přiložil k ní zprávu Veřejné ochránkyně práv, která soudu navrhovala žalobě vyhovět a vyložit ust. § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců s ohledem na situaci žalobci rozdílně, než jak je judikaturou toto ustanovení vykládáno.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů ohledně výkladu příslušné zákonné podmínky a neaplikoval ust. § 174a zákona o pobytu, neboť toto správní řízení aplikaci těchto podmínek neumožňuje.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu: *„Ministerstvo vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, který pobývá na území bez platného cestovního dokladu, po ... (h) skončení jeho platnosti, jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, který je držitelem pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie a z důvodů na jeho vůli nezávislých si nemůže opatřit cestovní doklad jiným způsobem.“*

V dané věci soud, stejně jako žalovaný, poukazuje na charakter příslušného správního řízení, jímž je vydání náhradního cestovního dokladu, nikoliv uložení správního vyhoštění či povolení k nějakému pobytovému režimu (i když, pochopitelně, neexistence cestovního dokladu je okolností pro případné další rozhodování o nějakém typu pobytového oprávnění). Proto poukaz na hodnocení rodinné situace a namítání nerespektování rodinného života v žalobě soud nepovažuje prozatím za příléhavé, neboť nesouvisí s účinky tohoto správního rozhodnutí (resp. žalobce netvrdí, proč by takové následky měly souviset s vydáním náhradního cestovního dokladu). Tím pak není prostor ani pro aplikaci ust. § 174a zákona o pobytu, neboť toto správní rozhodnutí účinky, které toto ustanovení zmiňuje, nemá a ze zákona není povinnost pro správní orgán tyto skutečnosti zjišťovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. ledna 2017, čj. 9 Azs 288/2016 – 30, všechna odkazovaná rozhodnutí soudů jsou k volně k dispozici na www.nssoud.cz).

Soud při hodnocení naplnění zákonného znaku podle ust. § 114 odst. 6 písm. h) zákona o pobytu cizinců („z důvodů na jeho vůli nezávislých si nemůže opatřit cestovní doklad jiným způsobem“) nemá důvod odchýlit se od dosavadní judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. prosince 2016, čj. 2 Azs 250/2016 – 39), z níž žalovaný vychází a která odpovídá zákonnému znění příslušné právní normy. Soud nepokládá právní názor Veřejné ochránkyně práv za výklad právní normy, neboť takovým postupem by soud v případě žalobce tuto právní normu přímo změnil a zavázal by žalovaného k postupu, která v zákoně žádnou oporu nemá, čímž by do budoucna vytvořil rozhodnutí, které by negovalo jasné znějící a logicky soudy vyloženou právní normu. Skutečnost, že pobytový režim žalobce byl ovlivněn předchozím postupem správních orgánů, kdy stát nezajistil včasnou transpozici příslušné evropské směrnice, na

tomto závěru nemůže nic změnit, neboť soud musí znovu opakovat, že by tím změnil bez jakékoliv pravomoci přímé znění právní normy. Navíc – jak bylo již shora uvedeno – v tomto správním řízení se neposuzuje pobytový režim žalobce (o nějž šlo v předchozím správním a následně soudním řízení), ale vydání náhradního cestovního dokladu, které přímý vztah k jeho pobytovému režimu nemá (právní účinky takového rozhodnutí nelze spojovat s účinky pobytového oprávnění již z povahy věci, kterou cestovní doklad představuje). To se dá uvést i k velmi obecným odkazům žalobce v žalobě na úpravu ochrany rodinného života v Listině základních práv a svobod či Úmluvě, které se tak podle názoru soudu v tomto typu správního řízení nemůžou nijak promítnout (resp. žalobce v žalobě neuvádí nic, z čeho by bylo možné posoudit, že neumožněním cestování na základě náhradního cestovního dokladu bude narušen či ohrožen jeho rodinný či soukromý život).

Poukaz žalobce na službu v arménské armádě tak soud nepovažuje za případný, neboť to je skutečnost, s níž musí jako občan počítat a pro vydání náhradního cestovního dokladu se tak nejedná o to, že by si nemohl opatřit cestovní doklad z důvodů na jeho vůli nezávislých.

Pokud žalobce uváděl, že jeho žádost nebyla posuzována společně s jeho matkou a sestrou, pak soud uvádí, že k tomu nebyly žádné zákonné důvody, a žalobce v žalobě ani neuvádí, podle kterého zákonného ustanovení by se tak mělo dít.

Soud pak konečně nijak nezjistil, že by žalovaný rozhodoval příliš formálně a nezhodnotil konkrétní situaci žalobce. V tomto směru soud musí uvést, že pokud žalovaný nehodnotí skutečnosti, které s příslušným rozhodovacím důvodem nesouvisí a nevycházejí vstříc subjektivnímu názoru žalobce na výklad nějaké právní normy, nejedná se o žádný přepjatý formalismus či nerespektování konkrétních skutečností, ale postup při vydávání správního rozhodnutí, kdy se primárně hodnotí právně významné skutečnosti, nikoliv všechny možné důvody, které s věcí nesouvisí. V této věci byly hodnoceny ty skutečnosti, které z provedeného správního řízení vyplynuly a které mají vztah k zákonnému důvodu, přičemž bylo uvedeno, proč jiné skutečnosti takový vztah nemají.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. září 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu